

En afton i april

längs imperiets kanter vandrar myror
i dess centrum cirklar örnar över byten

en afton i april
i gryningen för ett ljusår
där fanns ingenting att bevara
men sången om Nefertites kärlek
bjuder grönskan ångorna åter
från livets söta, dess handelsman

det var bara där, surret från en humla
och alla förstod, att det inre livet
spelas mellan fingrar
en stig, inte ens en stig
där torkar mannen från Berlin
bladet från himmelen
svetten från sin panna
och allt är möjligt igen

saltet, vinden, vinden
kindknotorna danar ett nästa
det ryker om dem
de lever, de vill, de andas

aldrig ska gässen glömma
särskilt de från Kanada
att de var oönskade
hatade, beskjutna, döda

liksom Rumäniens tiggare
en skamfläck över världen
andlig misär utan ände
dessa öden, tiggande tacktack
från morgon till kväll
och sedan sprider sig ett leende
även över dessa läppar
de har ett liv, de lever

och de är hatade
och de bryr sig inte
det är deras yrke
men ingen går oskyddad

en parad med laissez i Usa
en parad med stolthet i Ryssland
vem vinner
är det vinnaren

Pyrrhus är evig
liksom Rubicon alea iacta est
för varje skeende
känsla, värdighet och hot
politik blir poetik
sorg blir inte ens politik

kammarens ljus är inte gravens
ansiktsmasker i Ukraina
miljoner vet inte vad
sanktioner mot hat
visioner mot rädsla
till sist står vinnaren
och frågar sig vem som vann
borde fråga sig

vindens fläkt mellan de två
flikten, inte kanske, utan så
lika det historien talar
konflikt, öst mot väst
lägger en imma över

vi hatar ryssen
vi älskar att hata ryssen
i tusen år har vi bundit
hopp och makt och öde
och vi har ryssen i nacken

din djävla granne
din kusin, din bror, vår fader
nord mot syd
europa mot islam
ni får vänta
till nästa krig

den svartvita retoriken
mot
med

längs imperiets kanter vandrar myror
i dess centrum cirklar örnar över byten
aldrig ska vi buga
alltid ska vi buga

Tillspillogivna

genom tiden förlorade vi vår känsel
i vilsenhet kippande efter luft
nära centrum förstod vi att vi dog
under idisslandets kalkerande gång

och nej, det är inte alls bara
det är emot och det är mer än så

de står på parad, odlade på led
var och en med sin egen färg
men alla ser de likadana ut
alla är de blå

aftonen flöt förbi och frågor förblev
vi visste att vi inte skulle få svar
inte ens sömnen kunde stäcka
att vi alltid skulle återvända

ibland flödar en artesisk källa
från hjärtat eller kynnet eller
ett ord som lyfter och flyger lätt
väckande hämmad håg att andas

men orden som ramlar är kalla metaller
som famnar den dunkla fängelsesången
fyllande tomrum i den kausala gången

bleka fiskar söker sig mot botten
igenom vattnets tystnad hörs de
bara skvik eller livets ångest
och vid botten når tidlösheten
uppvirvlat damm till sediment
fryst i eoner

Nära graven går jag

och där någonstans
nära graven går jag
jag fryser och längtar och sörjer
längtan går mot elden, förkolnande
var är jag, var är rösten
i tystnaden svävar allt omkring

för att dö måste jag leva
för att leva måste jag dö
men orden knyter en bindel
och jord på jord skyfflas
sakta skymmande min skatt

kvar är ensamma sinnen
bara vagt fluorescerande
ett påhitt, ett icke

hör oss i din hand
inte de huggna stavarna
de som flätar våra ord
utan hjärtat som kallat dem

Vårtulpaner

när ett ord föds ur en krater bär det mening utöver sig själv
och för att landa i själslig dimma må dimman hörsamma sig
jag visste jag vore ett ämne att brännas till renhet före
där dödens vidräkning är en punkt, ett vägskäl, en tårdroppe fallen
och under morgontimman samlas ur dimmorna en droppe
som när den faller vänder gatlyktornas sken till förlänat ljus

och ljus är alltid ljus

den ensamma vandraren förtunnas under den kalla dagen
härligt utvidgandes mönster för alla utom droppen
som levde sin kropp, sitt fall, sin förgängelse betvingande fullt
så fick den stumma stundens tomhet nuet att träda fram
med ord som danats ur vinterbrunn som svar på mening
jag är ett fång vårtulpaner som fägnar liv med mjuka ljud